

...כי שם נחוגה כמסורת
עד שכרון ועד סחחורות
בכל פרצוף משתעמם
בעוט נבטט עד ייעלם...

לאחר לגימות אחדות (על חשבון האור
חיים) ליד הבר, הסכימו הכל שפרצוף משת
עמם היה היחיד שחסר בנשף. כי מלבדו,
התהוללו בו, החל מ"סטאלין" שסטה ממנהגו,
לגם ודקה ליד הבר, עגב על "גיפיה מער"
בית", ועד ל"ציאנית מהוסט'אנד הלונדוני",
ש"גאפופיה", הביאו את האורחות לביטוי
"מעליב": "אוף, כמה פרוצות יש כאן!".
נזירה בשחור, עונדת צלבי'ענק, התעלסה ב"
אהבים עם כומר תמים": "אם לא היום, או
מתי?" שלט: "(תחי הפליגה!) היה מודבק
על גבו של צעיר בבגדיים, שניסה קפיצות
זינוק למים, שנסתכמו בגפילה לתוך כורסאות
הפוסות על-ידי צועניות יפהפיות, ומלחים
שחיפשו "אשה בכל נמל", יצרו מצב רוח חם,
שקירב את המתחפשים שהריקו בקבוקי משק'
אור, זה לזה.

היו גם כאלה שהסתפקו בתלבושת חלקית:
רבי'סרן עקיבא סער, רחבי'גרו ומשופם, ל'
שעבר סגן מפקד גודו קרבי, נעץ בוש מעילו
מדליונים ערביים וחבש לראשו תרבוש ישן,
אותם מצא בכפר ערבי, לאחר קרבי'ביבוש.
אך, היה גם מי שלא נלהב לנשפים עשירי'
תלבושות בכארים מפוארים: עם שחר, מש'
נתפררו האורחים, שתויים וצוהלים, נדה נערת
המלחמה, דוברת ההונגרית בראשה, אמרה:
"קרובי עוד יושבים במעברות!"

חינוך

שלוש מדינות נוער

כשכינס משרד החינוך והתרבות את ה'
סימפוזיון על החינוך התיכוני במדינה לא
האמין אדם כי יצמח מכינוס זה פתרון מו'
חשי לאחת הבעיות הבעורות של המדינה:
מתן כיוון רצוני למוסד שצריך להיות החשוב
במדינה.

בית-הספר התיכוני הישראלי, שאותו מ'
סיימים שני אחוזי מכל הנוער בלבד, היה
נתון בשנים מאז קום המדינה במצב קשה
שטרם הצליח להתגבר עליו. כל הצדדים ה'
נוגעים בדבר חשו כי בית-הספר הרפך ה'
הדרגה ממוסד מתוך למוסד לממד בלבד.
מהגלגל לערבה. כשעמדו החיכוחים
בכינוס לפני סיכום קם אלוף-משנה עקיבא
עצמון, מפקד הגדנע, לומר מלים מספר. הוא
הצביע על זמן הלימודים הקצר (כ-160 יום
מתוך 365 ימות השנה), על הבזבוז הנובע
מחוסר התוכן של החופשות הארוכות. הצ'
עת פתרונו של עצמון: הקמת ערי נוער,
במובנן הרחב ביותר.

הממשלה תמסור לגדנע שלושה אזורים
בלתי מיושבים בגליל, בנגב הצפוני ובערבה
ואליהם יבואו מדי שנה, משך חודשיים, כל
תלמידי בית-הספר התיכוניים (מלבד תלמידי
המחלקה השמינית) לפי שיטה שתודא את
איכלוסם של כל אזור ואזור באליים תל'
מיד מדי חודש.

החופש הגדול ייקבע במועד שונה לכל
בית-ספר וכל החופשות האחרות תצומצמה
לחגים בלבד. התלמידים שיצאו מתוך התנד'
בות לאיזורים, יחיו בהם כבמדינה נפרדת,
ידאגו בעצמם לכל הסידורים, החל מסלילת

* אבי הילדה בשער העולם הזה 672.

עיר, מתחת לסככה ליד כרם-התימנים, ערכה
להקת ערביות רעולות-פנים ועונדות נומי'אף,
פנטזיה של ריקודי-בטן. "בדואים" עוטי עב'
יות הניחו כובעים לרגליהן, תבעו מעוברים
ושבים לשלשל לתוכם מטבעות. לבסוף עייפו,
אמרו: "אנשים לא נותנים כסף, אולי זה
הגשם?" הטילו בזאת את האשמה על מט'
רות הזעם הבלתי-פורימיים שניתכו באופן
בלתי-צפוי.

לעת-ערב חזרו תלמידי המשיות וששיות
של בתי-ספר תיכוניים ממסיבות כתתיות.
בתחנה של מס' 5, ליד ככר דיוזנוף, נכנסו
לאוטובוס שלושה נערים מסורונים ומשו'
פמים, חובשי צילינדרים לראשם, לבושים
פראקים מרופטים, החזיקו בידיהם מקלות'
הידור בעלי גולת'כסף בקציהם, תפסו מקר'
מות ישיבה באוטובוס הבלתי מלא. משנכנסו
שלוש נשים, קפצו ממקומותיהם בקצב אחיד,
פינו אותם לנושים המשאות. שאלה אחת:
"מה זה קרה לכם, ילדים?" תשובתם המשו'
תפת: "התחפשו לגיטלמנים". אחת, הוציא
אחד אקדה, ירה פקק דרך החלון אל הרחוב.
הנשים נודעו ונחת אמרה: "פראים שכ'
אלה".

עודף מרץ. אפס, בקרב השככה הקשי'
שה של העיר השאיר החג הד עמום. התנועה
בבתי-הקפה מעסיקי התזמורות, היתה כמעט
רגילה, ללא שינוי ניכר ומנהלי עסקי השע'
שוועים, ששכרו אולמות לעריכת נשפים צי'
בוריים במחיר כרטיס-כניסה, לא הצליחו, ב'
רוב המקרים, להפטר מחלקם הגדול של
הכרטיסים.

חוגי נוער קישי ומבוגרים-צעירים, ברו'
בם ילידי הארץ, בחרו לנצל את פורים לערי'
כת נשפים סגורים לחוגיהם המצומצמים. כזה
היה הנשף, שחל באישון לילה, כאשר
עשרות זוגות צעירים, בעלי עמדות מפתח ב'
צמרת הצבא, המשטרה ומוסדות המדינה, מיל'
או את אולם עדן-בר, רמת-גן (ראה תמונות).
עורכתו, אלה שאג, אשת מהנדס, נחוגה ב'
תחפושת כחול-שחורה, חידשה בכך מסורת
משפחתית, בה החלה אמה, אהובה פוחובסקי,
ממיסדות תל-אביב.

כאשר ערכה לראשונה לפני כ-25 שנים,
נשפית פורים במרתף תל-אביבי, הזמינה
אליה קבוצה בת ארבעים ידידים מייסדי-עיר,
"קראה לה בשם "עודף מרץ". משך 18 שנה
הפך "עודף מרץ" לפופולרי בנשפי פורים
של החברה התל-אביבית הוותיקה. ומשנת
וספו, מדי שנה, חוגגים חדשים 40 הרצ'
שונים, נדד "עודף מרץ", מבית-קפה קטן
לגדול יותר, עד אשר לבסוף הגיע אל אולמות
מלון ריג, שהוכנו לקליטת 400 מוזמנים.
בשנות מלחמת העולם ניצלה אהובה פוחוב'
סקי את נשפיה למטרה: אילצה את אורחיה
לתרום כספים וספרים לאנשי החטיבה היהוד'
דית הלוחמת. אך, לאחר שנפל בנה תיאודור,
בקרבות מלחמת העצמאות, הפסיקה את
עריכתם.

בעיטה בפרצוף. בשנה שעברה הגיעה
בתה אלה למסקנה ש"החיים חייבים להמשך",
נתקלה בהתנגדות אמה (להמשך מסורת הנש'
פים) שאסרה עליה את השימוש בשם "עודף
מרץ". אלה, שחשבה שקצת ריסון לא יזיק,
שלחה הומנות צבעוניות, הדפיסה עליהן שם
הדש: "מרץ בלי עודף" ופזמון היתולי בן
28 חרוונים:

מע' עם במן. הגנת עליזה החפשה לאשתו של תורכי, לגמה כוסיות מספר, החליטה
לעשות שמח וצעקה: "הצילו, המעי העיוור!" מיד נמצא מנתח מושלט כמעט (החסרון:
דיפלומה). בעל סכין שחיטה שבא לעזרתה, התגוננה: "הוא יוציא לי את המעי עם הבטן!"

הצהרים. כבכל חופש מלימודים, ביקשו הורי
ילדי הגנים ותלמידי בתי-הספר שעשוע חג
מתאים לבניהם.

ברוב בתי-הקולנוע רוסנה התפרצות הצה'
לה הספונטנית של הילדים עלידי שוטרים
מן סמילאו את דרישות מנהל הקולנוע: הוציאו
ש"מ האולם "נסיכים", "שודדים", "ליצנים"
ו"אחיות-רחמניות". בקולנוע אופיר טען אחד
ממנהליו שהשימוש בקפצונים, מקלות זיקר'
קיץ ופקקים, מסכן את שלום מבקריה, הוא
הביא שוטר להוציא ילד חבוש מגבעת שחר'
רה, ענוב עניבה אדומה מושחלת בקופסת גפ'
רורים, מאולם הקולנוע. טען הילד: "היום
פורים, מותר להשתגע". אך השוטר, שמילא
את חובתו, הריק את כיסי הילד מצעצועי
החג, גער בו.

אבל למרות כל זה הופו האולם האפל בר'
קיסות-זיקוקין שחלפו בו מדי פעם, בפקקים
שנמעכו בסוליות הנעלים, השמיעו קולות
נפק, הזכירו לרבים שלא יום רגיל היום,
הביאו אחרים להתרגשות: דוברת אידיש
קשישה, מכורבלת במעיל פרוחה, זילגה בין
כסאות האולם אחר תופס-אקדת, זריז-הדק.
נער בתלבושת תליין דלק אחריה, הגיף עליה
גרזן גדול מצופה גייר כסף מבהוק. צעקה
האשה: "חילדע חייטס, סבר'ס".
פראים שכאלה. בפינה אחרת של ה-

(המשך מעמוד 7)

המן אפיות בדבש ומלאות גרגירי פרג מ'
תקתק, אשר נאכלו כמצווה בשנים קודמות,
נעלמו כמעט מחלונות הראווה, מסירי המאפה
של עקרות הבית.

מותר להשתגע

אך פה ושם בלטו
נקודות-אור באוירת החג העגומה. ברחוב
אלנבי, ליד כיכר מגן-דוד, צעדו שני זוגות
תלמידי בתי-ספר, לבושים בגדי אכרים, פני'
הם מרוחים רגבי עפר רטובים, נשאו בורזו'
תיהם סנאים גדושי ביצים וירקות טריים.
מאחוריהם אילצו ארבעה "שודדים" מוויינים
את העוברים ושבים "לקנות את תנובת אד'
מתם". המחיר: חצי לירה הביצה. "מה תע'
שו עם הכסף?" שאל את השודדים זקן מ'
מושקף. "קנה מסכות לילדי המעברות",
היתה התשובה. האיש הוציא שלוש לירות,
קיבל שש ביצים. אחר התחרט, החזיר שלוש
ביצים לטגא, סירב עודף.

אכובה מרה לילדים היו תכניות בתי-הקול'
נוע העירוניים. בכלום הוצגו סרטים שיגר'
תיים, מנהליהם התעלמו מן החג לחלוטין.
היחיד שציין אותו, בכותרת בולטת על מו'
דעתו, היה קולנוע תמר: "לכבוד פורים
שבוע שביעי...". המוצג: סרט עצוב על
משתוקים. למרות זה הודנבו תורים ארוכים
ליד קופות בתי-הקולנוע, בהצגות של אחר-

